

цѣли да минатъ Дунава при Никополъ — Турно-Магурели.

Бѣше на мръкване, когато на бивуака се прѣсна слухъ, че Рускитѣ войски вече минали при Никополъ. Това извѣстие, не ще съмнѣние, се посрѣшна съ вѣс-торгъ отъ офицеритѣ и войницитѣ. Еднитѣ и другитѣ се поздравляваха помежду си, като сжщеврѣменно исказваха съжаление, за гдѣто не сж взели участие въ боя. Живаревъ и компанията му, на които не имъ се щѣше да миватъ Дунава съ дриплувцитѣ, не приминаха и тукъ да изсипятъ цѣлъ купъ псувни върху опълченцитѣ, — виновници, за гдѣто тѣ не попаднали въ битката. Тѣ викаха и псуваха, безъ да си помислятъ, че ей тамъ на 1½ верста отъ нашия бавуакъ стоятъ повече отъ 40,000 войници, които сжщо не бѣха вземали участие въ прѣминуването на Дунава, при всичко, че тѣ не бѣха Българи.

Но слуха се оказа невѣренъ.

— Слава Богу, казаха нѣколко Туркестанци и не Туркестанци офицери: значи има се още надежда, да попаднемъ и ний въ дѣло.

Живаревъ и компания казваха: „Слава Богу“ тогава, когато стомилионния Руски народъ — даже повече, цѣлото Славянско племе съ напрегнати нерви очакваме радостната вѣстъ за прѣминуването на Дунава.

15 Юний. Въ 6 часа сутриньта опълченцитѣ бѣха готови за пжтъ и чакаха заповѣдь Врѣмето бѣше ясно, тихо и прохладно — тъкмо за походъ. Топовни гърмежи се не чуваха. Въ 9 часа, когато слънцето бѣше се издигнало високо и започнало силно да пече, опълчението се вдигна отъ бивуака и се опжти къмъ югъ.

Въ 12½ часа опълчението пристигна въ с. Воевода, отстояще 12 версти отъ Богдана. Щомъ се спрѣхме на бивуака, опълченцитѣ си распѣнаха, разбира се по заповѣдь, палаткитѣ, подъ които се скриха отъ палящитѣ слънчеви лжчи. Не далеко отъ нашия бивуакъ бѣше расположена 33 п. дивизия.

— Значи тукъ ще се ношува, съ явно неудоволствие си казваха офицеритѣ и войницитѣ.